

Een verhaal over Emma en Dani.

Het is donderdagochtend en de kinderen van groep 4 komen druk pratend en lachend de klas in. Emma kijkt om zich heen. Dani is er nog steeds niet. En dat is niks voor Dani, want hij is altijd op tijd.

“Wat raar,” denkt Emma. “Waar zou Dani toch zijn? Zou hij ziek zijn? Of misschien een lekke band van zijn fiets?”

Als juf binnenkomt, loopt Emma naar haar toe en vraagt: “Juf, is Dani ziek vandaag?”

“Nee hoor” zegt juf, “Dani komt iets later.” Hij moest eerst even langs de tandarts.”

Emma loopt terug naar haar stoel en pakt haar taalschrift, want de donderdagochtend begint altijd met taal. Als alle leerlingen rustig aan het werk zijn, wordt er op de deur geklopt en komt Dani binnen. Hij kijkt een beetje sip.

“Goedemorgen Dani, gaat het een beetje?” vraagt juf. “Je moeder belde dat je eerst even langs de tandarts moest. Want er was een stukje van je kies afgebroken. Hoe kon dat gebeuren?”

Dani vertelt aan de klas dat hij een boterham aan het eten was en hij plotseling op iets heel hards beet. En dat er toen een stukje van zijn kies was afgebroken. Gelukkig kon de tandarts zijn kies weer vullen en gelukkig deed het geen pijn.

Emma steekt haar vinger op en vraagt: “Waar beet je dan op?”

“Ik denk een graankorrel, of zoiets”, zegt Dani.

“Dat zou heel goed kunnen”, zegt juf. “Brood wordt gemaakt van granen. Je hebt verschillende soorten brood, bijvoorbeeld tarwebrood, of brood met mais. En het ene brood noemen ze bijvoorbeeld ‘fijn volkoren’, maar je hebt ook ‘grof volkoren’. Het verschil is dan dat de granen fijn gemalen zijn of grof, dus minder gemalen. En als de granen minder gemalen zijn, heb je eerder kans om op een harde korrel te bijten.”

Dani loopt ondertussen naar zijn tafeltje en gaat naast Emma zitten.

“Laat eens kijken,” zegt Emma.

Dani opent zijn mond en wijst aan welke kies een stukje miste.

“Je ziet er niets meer van. Dat heeft de tandarts mooi gedaan,” zegt Emma.

Wouter steekt zijn vinger op. Hij wil graag iets vragen.

“Juf, volgens mij worden heel veel graankorrels gemalen om te kunnen eten. Ik vind het wel raar dat wij onze tanden afbreken, en dat de kippen van mijn oma de granen zo opeten”.

“Ja, dat klopt,” zegt juf. “Kippen kunnen de granen zo opeten. Zij hebben natuurlijk ook geen tanden die kunnen afbreken. Maar niet alleen daarom worden de granen gemalen. Vroeger werden graankorrels ongekookt en onrijp gegeten. Deze graankorrels waren heel moeilijk te verteren en

eigenlijk helemaal niet zo lekker en gezond. Door het malen van de korrels zijn dit veel beter te gebruiken om eten te maken. En door de graankorrels te malen, is de smaak ook veel beter en het is nog gezonder ook.”

Dan steekt Wouter zijn vinger op. “Juf, mijn broertje eet s’ ochtenden pap. Zitten daar dan ook graankorrels in?”

“Heel goed,” zegt juf. “Die granen zijn heel fijn gemalen. Eigenlijk zijn er heel veel producten waar granen in zitten. Kijk maar eens in huis, of je een verpakking kunt vinden waarop verschillende granen staan.”

Dan gaat de klas verder met de lessen van de donderdagochtend. Als het 12 uur is, en de middagpauze begint, lopen Emma en Dani naar buiten.

“Nou,” zegt Emma, “ik hoop dat de granen in jouw boterham straks wel goed gemalen zijn.”

Dani lacht, stapt op zijn fiets en roept: “Anders neem ik wel een bordje pap!”